

Պարույր Սևակ

Մխալ խոսք սխալի մասին

Գժվել է գարունը:

Եվ օդը գինով է:

Եվ լույսի՛ց, լուկ լույսի՛ց կարող է մայրանալ,

Կարող է մայրանալ... մինչևիսկ չբե՛րը:

Մինչդեռ ես կրում եմ ուժից վեր այս բեռը՝

Իմ գլխի՛ և սրտի՛ այս բեռը,

Որի տակ

Իննաճև մարմինըս քարշում եմ ութաճև:

Քարշում եմ:

Չե՛մ խորհում:

Եվ դա իմ խորհելն է:

Չե՛մ լսում:

Չե՛մ ուզում ընդունել ո՛չ մի ձայն:

Բայց անվերջ լսվում է, թե՛ իմ մեջ, թե՛ իմ շուրջ.

«Ինչ-որ տեղ ինչ-որ բան սխալ է»:

...Ինչ-որ բան սխալ է հենց Երկրի առանցքում,

Որ ուղի՛ղ չի անցնում, այլ ինչ-որ թեքությա՛նք:

Ինչ-որ բան սխալ է մինչևիսկ լույսի՛ մեջ,

Որ պիտի՛ ունենար ծանրություն ու կշիռ:

Թե կրոնն է սխալ՝ այդ վաղո՛ւց հայտնի է,

Բայց մի տեղ սխալ չե՞ և հավա՛տ կոչվածը:

Ինչ-որ բան սխալ է ճշմարտի մեջ անգամ,
Եվ ստույգ կոչվածն է ստուգվել աղերսում:
Ինչ-որ բան սխալ է և արյա՛ն,արյա՛ն մեջ.
Չհեղվե՛ր, հեղվելիս ինչո՞ւ է մակարդվում:
Թե՛ ձեռքն է գավաթին երկարվում հուսահատ՝
Սխալ է և գինի՛ն.
Չի՛ խցվում կոկորդում:
Սխալ են ջրե՛րն էլ,
Հոսում են վերից վա՛ր,
Վերից վա՛ր,
Վերից վա՛ր՝
Անընդհատ անկում է:
Կոշկատակն է սխալ.
Հողից է մեզ կտրում:
Սխալ է և հողը.
Առնրվում-ծախվում է:
Սխալ է կրակն էլ.
Ինչի՞ս է մխալը:
Լռությունն է սխալ.
Մեր թևերն է փետրում:
Իսկ անկե՛ղծ խոսելը... սխալ ու սխա՛լ է:
Իսկ ի՞նչն է տարբերում և ի՞նչն է անջատում
Փակուղի ասվածից հորիզոն կոչվածը,
Եթե սա՛ ռոքերը, նա աչքերդ է հատում:
Սխալ է ջարդելը,
Բայց չէ՞ որ դրանից
Երկրաչափն է կարծեմ օգտըվում արանքում.
Ձևերն են բազմանում այդ ջարդում-փշրումից:
Սխալ կա թերևս և նրա՛նց արարքում,
Որ անկեղծ ձգտում են շտկելու սխալը

Եվ ամեն մի սխալ շտկելիս, ակամա,
Գործում են նո՛ր սխալ,
Մխալ է ձգտո՛ւմը:
Ինչ-որ բան, ու լո՛րջ բան, անկասկա՛ծ, սխալ է
Եվ մարդուս մարմնի մեջ,
Մի գլխով ի՞նչ անել,
Երբ այսքա՛ն դժվար է անսխալ ապրելը...
Հետո ի՞նչ դուրս եկավ,
Մխալ է ատե՛լը
Մխալ է սիրե՛լը,
Այրվե՛լը,
Մխա՛լը:
Մխալ է , անկասկա՛ծ, և այսպես դատելը
Ուստի և այս երգը... սխալի՛ց սխալ է...

19,20.V.1961թ. 25.VII.1961թ. 22.IX.1961թ. 10.X.1961թ.

Երևան